

eller Fornødhedsfonden, De 105,000 Kroner vilde jo af den Sum, vi have givet for Sukkerfogeriet, udgjøre omtrent 25 pCt., dersom der var betalt Renter af det, som Statskassen har til Gode hos Sukkerfogeriet i Vestindien, men nu indskrænkes det jo til, at det bliver omtrent 5 pCt. af, hvad Staten har til Gode, og omtrent 4 pCt. af, hvad Staten i Alt skulde udrede ifølge Lovforslaget, idet Staten ifølge Lovforslaget baade skulde give Afstald paa de 2 Millioner, som den har til Gode, og desuden betale 424,500 Kr. i Opgjæld. Denne Udgift er meget lidet lovende, saa meget mere som det fremgaar af den foreliggende Fremstilling, der ogsaa var meddelt i Fjor, at man ikke kan vente et saadant Driftsoverskud hvert Aar; det gaar i høi Grad op og ned; der er Afveksling. I det Hele er der i Vestindien meget gode og meget daarlige Aar mellem hinanden, og Faktoriets Udbytte veksler mellem Plus og Minus, endogsaa bortset fra Renterne til Statskassen. Der forekommer derfor mig ligesom det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Tutein) ikke at være nogen Aarsag for Staten til at yde det Selskab, der har drevet Faktoret, nogen Betaling for Overtagelsen af det. Efter at Faktorieselskabet har standset sin Virksomhed, forekommer den naturlige Maade mig at være den, for det Første, hvad Staten naturligvis allerede har gjort, at tage Faktoret til brugelig Pant og dernæst, at den gjør Udlæg i selve Faktoret, lader det komme til Auktion og lader sig det udlægge som ufyldestgjort Pantkøber. Det er den eneste rimelige Maade at behandle denne Sag paa, og Staten skylder ikke det omtalte Selskab noget Hensyn. Jeg opfatter nemlig Sagen paa den samme Maade som det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds, at de Mænd, som have sat denne Sag i Bevægelse, ikke have gjort det af patriotiske Hensyn. Jeg betragter det som en Forretningsag for de Mænd, som i det Hele taget vare interesserede i de vestindiske Sukkerforhold, og de have faaet en meget betydelig Understøttelse af Statskassen dertil, hvoraf de ikke have sparet Renter i en Række af Aar, og ved hvis Hjælp de altsaa have kunnet drive Faktoret og forøge den Fordel, de ellers havde af deres vestindiske Forretninger, eller formindste det Tab, som de i uheldige Tider vilde have haft. Det er et rent Forretningsforhold, som der ikke er Aarsag til at falde patriotisk mere end andre driftige Forretningsmænds Operationer, og der er ikke Anledning til at behandle denne Sag paa anden Maade, end lignende Forhold behandles i det praktiske

Liv. Naar de Paagjældende ikke blot i en Række af Aar undlade at betale Renter, men ogsaa standse deres Virksomhed, tager man det forfaldne Pant, og Selskabet faller. Det eneste Hensyn, der kan være at tage, er Hensynet til St. Croix Kolonialkasse, men jeg kan ikke tillægge dette Hensyn saa stor Betydning, som der er blevet tillagt det i Motiverne, og som jeg ogsaa hører, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds tillægger det. I Motiverne staar der: „af endnu større Betydning er det andet Forhold, hvortil Bestyrelsen . . . har sigtet, at St. Croix Kolonialkasses . . . Garanti for 5 pCt. Attieudbytte vilde vedblive at bestaa, uanset Statens Overtagelse af Fabrikens Administration, og kun vilde kunne bringes til at opføre nu ved Selskabets Opløsning og Liquidation af dets Gjæld til Statskassen.“ Jeg lægger imidlertid ikke den allermindste Vægt paa Kolonialkassens Garanti og tror heller ikke, at den selv ændrer denne Garanti det Allermindste. Kolonialkassen i Vestindien lever jo af de Gaver, som den ærede Finanzminister uden Bevilling herfra regelmæssig yder den, og hvilke yderligere Forpligtelser den har, skænker den vistnok ikke nogen større Tanke. Om Selskabet beholder eller ikke beholder sin Kolonialkasses Garanti, kan vistnok være Statskassen og Selskabet temmelig ligegyldigt. Men naar man ser bort fra dette Hensyn, er der ikke for mig, saaledes som jeg opfatter det, nogen som helst Aarsag til, at Statskassen ikke skulde skride skarpt og bestemt ind mod en Debitor, der i den Grad har misligholdt sine Forpligtelser som det omhandlede Selskab.

Jeg deler med det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Tutein) Ønsket om, at der maa kunne blive gjort noget Virkeligt og Virksomt med Hensyn til Udviklingen af de smaa Eiendommers Stilling i Vestindien, men jeg tror ikke, at Hovedvanskeligheden i Vestindien ligger i det ringe Udviklingsstrin, som den lavere Del af Befolkningen der staar paa. Jeg tror, at Hovedvanskeligheden ligger i de bedre Klassers Karakter derovre, idet jeg anser den velstaaende Befolkning i Vestindien for at henhøre, selvfølgelig med Undtagelser, til den uheldigste Del af den danske Befolkning, og der forekommer mig ikke at være nogen Aarsag til at tage saa meget Hensyn til denne Klasse's Vilkaar, som den ærede Minister gjør, baade paa den ene og den anden Maade, baade ved det Lovforslag, vi tidligere i Dag havde under Behandling, ved nærværende Lovforslag, og endelig ved den overordentlig betydelige Understøttelse, som han regelmæs-